SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 101. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 28, 1993 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 28-го ТРАВНЯ 1993. Ч. 101. РІК C.

КОРАБЛІ ЧОРНОМОРСЬКОЇ ФЛЬОТИ ПІДНЯЛИ РОСІЙСЬКІ ПРАПОРИ

Севастопіль (УНІАР). — Тут 24-го травня у пресовому центрі Військово-Морських Сил України повідомили, що вже 158 великих і малих морських суден опинилися під російськими прапорами. Акція підняття російських прапорів співпала зі слуханням у Верховній Раді звітів прем'єр-міністра та Президента України і відсутністю командуючого ВМС України Бориса Кожина, який перебував з офіційною візитою в Болгарії. Кілька кораблів підняли російські прапори 18—19-го травня. Після того 20-го травня в зоні Севастополя розпочалися військові маневри з участю літаків, берегової піхоти та інших сил.

Наступного дня, 21-го травня, андріївські прапори Російської фльоти з'явилися на 32-ох кораблях дев'ятої бриґади забезпечення тилу. Офіцер Шумляковський на зборах капітанів суден допоміжної фльоти наказав 21-го травня підняти андріївські прапори. Відбулися також збори офіцерів Кримської військово-морської бази з участю командування, командирів та прокурора гарнізону. На зборах офіцери рекомендували підняти андріївські прапори. Ще 12 кораблів підняли андріївські прапори Російської фльоти 24-го травня.

Міністер оборони України Костянтин Морозов 20-го травня підписав і надіслав командуванню Чорноморської фльоти наказ про оцінку дій капітанів і залоги кораблів 171 дивізіону суден забезпечення.

Командування ЧФ заявляє, що залоги кораблів підняли російські прапори на знак протесту проти наказу міністра оборони України з 20-го травня. „Дії міністра оборони і командування Військово-Морських Сил України порушують ялтинські і дагомиські угоди і це змусило моряків вжити крайніх заходів", — сказано в заяві пресового центру Чорноморської фльоти.

Французька газета „Монд", аналізуючи масове підняття російських прапорів, пов'язує це з тим, що заробітна платня російських моряків у кілька разів вища, ніж в українських.

Командуючий Військово-Морських Сил України віце-адмірал Б. Кожин назвав ці дії командування Чорноморської фльоти грубим порушенням ялтинських угод і посяганням на суверенітет і безпеку України.

Пресовий центр Української Республіканської Партії 21-го травня поширив заяву, в якій сказано, що одностороннє підпорядкування кораблів є порушенням не лише ялтинських, але й дагомиських угод. УРП підтримує наказ міністра оборони України, згідно з яким, кораблям, які підняли російські прапори, надано статус кораблів чужої держави. „Президентові України, — сказано у заяві, — необхідно чітко визначити своє становище, перевівши Чорноморську фльоту під юрисдикцію України".

Кримський відділ УРП звернувся із заявою до військового прокурора Чорноморської фльоти та генерального прокурора України з вимогою порушити судову справу за підозрою в державній зраді проти моряків-громадян України, які 18-го травня підняли військово-морські прапори сусідньої держави на кораблях бриґади забезпечення військово-морської бази і фльоти.

Зустріч президентів Леоніда Кравчука і Боріса Єльцина для обговорення проблем Чорноморської фльоти має відбутися 15-го червня в Севастополі.

ЗУСТРІЛИСЯ ПРЕЗИДЕНТИ УКРАЇНИ І ПОЛЬЩІ

Київ (УНІАР). — Тут 24—25-го травня перебував з офіційною візитою президент Польщі Лех Валенса. Під час зустрічі з Президентом України Леонідом Кравчуком, головою Верховної Ради Іваном Плющем та прем'єр-міністром України Леонідом Кучмою обговорено широке коло питань про двосторонню співпрацю.

Члени польської делеґації взяли участь у Богослуженні у костьолі св. Олександра, а також відвідали історико-культурний заповідник Софійський музей. В ході візити члени польської делеґації зустрілися з керівниками низки міністерств і відомств України та обговорили шляхи поширення економічної співпраці й підписали низку угод.

Після завершення офіційної візити польської делеґації відбулася пресова конференція. Президент Л. Кравчук нагадав, що Польща першою визнала незалежну Українську державу. Переговори відзначилися цілковитим узгідненням поглядів двох сторін і партнерство обох держав сприятиме стабілізації у Центральній та Східній Европі.

Президент Л. Валенса повідомив, що Польща підтримує висунуту Україною ідею створення зони безпеки, до якої увійшли б країни цього реґіону. У своєму виступі Л. Валенса відзначив, що в історії польсько-українських відносин були помилки, однак „ні Польщу, ні Україну не можна перенести в Америку, ми завжди будемо сусідами". Він додав, що Польща зацікавлена, щоб Україна була вільною, незалежною державою.

Обидва президенти констатували незадовільний рівень співпраці між двома країнами, необхідність ство рення спільного банку, а також Центрально-европейського спільного ринку, тобто такої системи відносин, яка виключала б виникнення на Сході Европи нового світового жандарму і ґарантувала б країни реґіону від втручання „третьої сили".

Президент Республіки Польщі і члени делеґації відвідали Вінницю і Львів, де зустрілися з представниками місцевої влади та з громадянами польського походження. Гостей супроводжували віцепрем'єр-міністер України Микола Жулинський, амбасадор України в Польщі Генадій Удовенко та інші офіційні особи.

Військовослужбовці створюють профспілку

Київ (УНІАР). — Тут 23-го травня відбувся з'їзд військовослужбовців України, які зібралися, щоб вирішити питання створення профспілки.

З доповіддю виступив голова організаційного комітету для створення профспілок Олександер Слюсарєв. Він зауважив, що ідея створення профспілки військовослужбовців виникла ще в лютому 1993 року, але міністер оборони Костянтин Морозов рекомендував зачекати, коли Кабінет Міністрів ухвалить правні норми, за якими мають створюватись професійні спілки. Слюсарєв висловив переконання, що профспілка військовослужбовців має бути організацією незалежною не лише від Міністерства Оборони України, але й від інших державних, політичних та громадських організацій.

Голова організаційного комітету розповів про кризовий стан в українській армії. Систематичне порушення військової дисципліни, грабування військового майна командирами, незадовільні житлові умови більшости військових — все це змушує шукати виходу з такого становища. Слюсарєв уважає, що міцна професійна організація зможе захистити законні юридичні, соціяльні, економічні та культурні права військових.

Після бурхливих дискусій навколо питання чи створювати всеукраїнську профспілку тепер, чи стриматися до більш слушного часу, учасники з'їзду створили Федерацію Профспілок Військовослужбовців Київського гарнізону.

Іранськке летунство бомбардувало Ірак

Багдад, Ірак. — Інформаційне агенство Ассошіейтед Пресс повідомило зі столиці Іраку, що у вівторок, 25-го травня, шість іранських воєнних бомбардувальників скинули бомби на бази іранських муджагедінів поблизу іракських міст Галіс і Джалула. Галіс знаходиться лише за 65 кілометрів на північ від Багдаду. Муджагедіни мають підтримку з боку уряду Саддама Гусейна. Летунський напад стався після численних сутичок на кордоні двох держав, хоч війну 1980—88 років вони закінчили підписанням мирного договору.

Командири розміщених в Іраку муджагедінів-іранців свідчать, що у квітні і травні їхні вояки застрілили або поранили до 250 іранських революційних ґвардійців. Тегранські офіційні чинники додали, що муджагедіни також зруйнували нафтовий провід на південному заході країні.

В урядовій заяві Багдаду з приводу бомбардування підкреслюється: „Тегранські провідники, котрі є носіями зла і котрих зневажає власний народ, повинні пригадати собі недавні події і ті висліди, до яких привели ворожі дії щодо Іраку". Як відомо, війну між Іраком та Іраном спричинили взаємні територіяльні претенсії і постійні збройні конфлікти на кордоні.

Згідно з даними, поданими іракськими представниками, бомбардуванню були піддані великий медичний центр, сховище бензини і електричні лінії. Про людські жертви не повідомляється. Муджегедіни засвідчили, що вслід за нападом шістьох бомбардувальників Ф—4 американського виробництва на збомблену територію налетіли ще 10 винищувачів „Су" — це ті літаки, що їх Іран нещодавно придбав у Росії.

Після нападу Тегран надіслав Багдадові спеціяльну ноту, звинувативши іракську владу в тому, що вона дозволяє муджагедінам переходити свій кордон для диверсійної діяльности в Ірані.

ХОЧУТЬ ВІДНОВИТИ КП

Севастопіль. — Тут відбулися збори комуністів, у яких взяли участь 300 осіб. Мета зборів — підготовка до створення Комуністичної партії. Учасники зборів скерували до Верховної Ради України лист, у якому дякують Президії Верховної Ради за дозвіл створювати комуністичні партійні організації в Україні. З ініціятиви товариства „Єдність" в місті відбулися установчі збори „Двіжєнія за воссозданіє СССР" (тобто, Руху за відновлення СССР). Участь взяли Російськомовний рух Криму, Соціялістична партія, Фронт національного спасіння та інші проросійські об'єднання.

ЯПОНІЯ ВІДНОВИТЬ ВІЙСЬКОВІ КОНСУЛЬТАЦІЇ З КИТАЄМ

Токіо. — Уряд Японії має намір відновити реґулярні консультації з комуністичним Китаєм у справах безпеки, які були перервані після придушення в Китаї масових виступів за демократію у 1989 році. Уже в липні Токіо хотів би післати в Пекін з цією метою високопоставлених представників міністерства закордонних справ і управління крайової оборони. Вони обміняються думками з представниками міністерства закордонних справ і міністерства оборони Китаю у справах військової політики і встановлення взаємних заходів довір'я, обговорять стратеґічну ситуацію у Східній Азії після ліквідації Совєтського Союзу.

Відновлення цих консультацій, а також проведення реґулярного діялогу з Росією віддзеркалює прагнення Токіо створити в Тихоокеанському басейні широкої системи безпеки, заснованої на реаліях, що склалися після закінчення „холодної війни".

Зв'язки між міністерствами оборони Японії і Китаю почалися в другій половині 80-их років і відбувалися під знаком протидії „совєтській загрозі". Від 1985 року Пекін двічі відвідували високі керівники Управління крайової оборони Японії, а в 1986 році в Токіо провів консультації начальник генерального штабу Народно-визвольної армії Китаю. Однак потім ці контакти були припинені в рамках санкцій, які Захід прийняв проти Китаю після кривавого придушення студентських виступів у Пекіні в липні 1989 року.

Під час майбутніх контактів з Пекіном Японія має намір дістати більш детальні інформації про програми збільшення збройних сил Китаю, які тепер привертають все більшу увагу. Зокрема, в 1993 фінансовому році оборонний бюджет Китаю плянується збільшити на 14.9 відс. Щоб якісно зміцнити військово-морську фльоту і військово-повітряні сили, Пекін плянує купити в Росії крейсери-авіяносці і нові літаки.

ДОПОВІДЬ В УВАН

Ню Йорк. — Тут в неділю, 6-го червня, заходами Української Вільної Академії Наук у ЗСА, відбудеться доповідь, гостя з України, старшого наукового співробітника Інституту Літератури ім. Т. Шевченка, кандидата філологічних наук, Віктора Бурбели. Тема доповіді: „Володимир Винниченко: еволюція світогляду, літературна творчість". Доповідь відбудеться о год. 2-ій по полудні в приміщеннях УВАН, 206 Захід 100-та вул.; тел.: (212) 222-1866.

„Як довго доведеться жити у приймах?"

Ню Йорк (О. Кузьмович). — Ідучи 67-ою вулицею до своєї цілі, ми думали про те, скільки років при різних нагодах цей відтинок між Лексінґтон вул. і Парк авеню був загороджений поліційними бар'єрами і ми у протестаційних походах до Совєтської місії мусіли лише здалеку оглядати зненавиджений будинок і кричати у його сторону.

Чи сподівалися ми у тих давніх роках, що прийде час, коли я з блокнотом репортера входитиму до цієї будівлі свобідно та добровільно та ще і як запрошений гість постійного представника України до Організації Об'єднаних Націй Віктора Батюка?

Вперше доводиться нам оглядати під проводом самого господаря В. Батюка приміщення Постійної Місії України, що займають п'ятий поверх репрезентативного будинку, але... лише один поверх. Це велике доволі приміщення закупив ще СССР і у ньому „урядували" спільно три постійні члени ООН, СССР, Україна і Білорусь. Вони також з уряду стали співвласниками того будинку, який тепер після розвалу СССР далі залишився їхньою власністю, наколи інші члени теперішнього СНД постаралися про окремі приміщення.

Постійний представник України до ООН В. Батюк на українському поверсі при 67-ій вулиці.

Саме про цю незручну ситуацію, в якій знаходиться тепер Україна, розповідає нам її постійний представник, який, як і інші його співробітники, відчуває, що їхнє представництво в ООН є символом держави і, як каже, „яка символіка — така держава, чи пак, які ворота — така хата".

Тут ми у затишній приймній „українського поверху" говоримо про цю дуже важливу потребу здобути для українського представництва зовсім окреме приміщення, так як його мають інші республіки СНД, як ось Молдова, Вірменія, Азербайджан.

— Я розумію добре, що спершу на першому пляні стояло придбання будинку на нашу амбасаду, на консуляти, але чи не останній час, щоб на чергу прийшов окремий будинок для нашого представництва в ООН? Зараз ми стоїмо на останньому місці у тій черзі потреб, а чи не уважаєте, що слід подумати про важливість

(Закінчення на стор. 6)

ДИПЛОМИ З УПРАВЛІННЯ

Київ. — Кабінет Міністрів затвердив положення про вступ слухачів до Інституту державного управління і самоврядування при кабінеті. Річна програма передбачає підготову маґістрів державного управління і стажування їх за кордоном. До інституту можуть вступати народні депутати, працівники Секретаріяту Верховної Ради, Верховної Ради, Ради Міністрів Республіки Крим, адміністрації Президента України, апарату Кабінету Міністрів України, центральних і місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. Може бути прийнята частина слухачів з державних підприємств, установ, організацій та недержавних структур.

У СВІТІ

СЛОВАЦЬКА ПОШТА випустила нову марку в серії „Особистості", яка присвячена Александрові Дубчекові. На поштовій мініятюрі зображений портрет відомого чехо-словацького політичного діяча. Номінал марки — 8 словацьких крон. У цьому році в Словацькій республіці вийде ще 12 поштових марок, зокрема, присвячених великим слов'янським просвітителям Кирилові і Методієві.

У ТИБЕТСЬКОМУ АВТОНОМНОМУ районі Китаю пройшли масові заворушення і сутички населення з поліцією. За даними, одержаними в Пекіні від очевидців-туристів, у місті Льгаса, центрі Тибету, сили охорони порядку вжили проти учасників багатотисячної демонстрації сльозоточивий газ. Заворушення зразу ж набрали політичного характеру, бо в цьому автономному районі сильні настрої за незалежність Тибету.

ЧЛЕНИ ПАЛАТИ депутатів румунського парляменту обговорили проєкт закону про фінансування деяких видів діяльности у відносинах з Республікою Молдова, який передбачає створення спеціяльного фонду в розмірі кількох більйонів лей. Ці гроші підуть на фінансування програми економічної інтеґрації і підготови в Румунії кадрів для Молдови, на підручники для шкіл сусідньої республіки, а також на поліпшення умовин праці контрольно-пропускних пунктів на спільному кордоні.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ КУВАЙТСЬКА газета „Аль Анба", покликуючись на міністра оборони ас-Сабаха, Кувайт має намір купити в Росії зброю і післати в цю країну на навчання своїх старшин. Ас-Сабах повідомив в інтерв'ю цій газеті, що військова делеґація Кувайту під час візити в Росію домовилася про „купівлю тяжкого і леґкого озброєння, яке задовольняє потреби кувайтської армії".

ПІВНІЧНА КОРЕЯ *обвинуватила Англію і Францію* у допомозі створення нуклеарної зброї в Японії і Південній Кореї. Представник північнокорейського міністерства закордонних справ, відповідаючи на запитання кореспондента агентства ЦТАК, сказав, що останнім часом появилося багато фактів, які підтверджують, що Лондон і Париж продають Токіо велику кількість плутонію. А тепер вони мають намір продавати його і Сеулові.

У МОСКВІ БУДЕ створено російсько-арабський університет. Цю ідею підтримали учасники міжнародної конференції „Росія і арабський світ: проблеми і перспективи ділового співробітництва", що закінчилася цими днями у російській столиці. В конференції взяли участь бизнесмени, вчені і майже весь арабський дипломатичний корпус в Москві. Вважають, що до складу університету ввійдуть три коледжі: сходознавчий — для громадян Росії, медичний і аґротехнічний — для молоді з арабських держав.

СТОЛИЦЮ УЗБЕКІСТАНУ Ташкент з триденною візитою відвідав прем'єр-міністер Індії П. В. Нарасімга Рао. Під час переговорів прем'єр-міністра Індії з президентом Узбекістану І. Карімович, прем'р-міністром А. Муталовим та іншими керівниками республіки були підписані угоди про дальше співробітництво у сфері політики, економіки, науки, техніки, технології і культури.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 25-ГО ТРАВНЯ, без будь-яких попереджень Білий Дім поновив на працю п'ять із семи звільнених працівників відділу подорожей, а вину за непорозуміння, які виникли після цих звільнень, взяв на себе Томас МакЛарті, шеф персоналу Білого Дому. Президент Билл Клінтон і віцепрезидент Ал Ґор заявили, що не мали нічого до діла зі справою звільнень, поновлень на працю та втягнення ФБІ в цілу аферу, хоча Президент пізніше підкреслив, що „кінець-кінцем все, що діється в Білому Домі є відповідальністю Президента". Це вже другий раз у кількох останніх тижнях, що Президент висловив невдоволення з свого персоналу.

ГОЛОВНИЙ СУДДЯ Верховного суду ЗСА Вілліям Ренквіст написав обурюючого листа до Джеймса Біллінґтона, керівника Конґресової бібліотеки, з приводу оприлюднення деяких документів-записок колишнього судді Верховного суду ЗСА Тирґуда Маршалла. У своєму листі головний суддя обвинуватив Конґресову бібліотеку в нерозумному рішенні, що так коротко по смерті судді Т. Маршалла дала можливість загальній публіці ними користуватися. В. Ренквіст зазначив, що своїм листом висловлює думку більшости членів Верховного суду ЗСА.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ керівництва Корпусу миру твердять, що не зважаючи на вишкіл і перестороги чимраз більше молодих добровольців під час їхньої служби за кордоном заражуються вірусом, який спричинює хворобу АІДС. Досліди переведені д-ром Томасом Енґом виказали, що молоді люди, ідучи на працю до африканських країн, де АІДС є дуже поширена, не забезпечують себе проти цієї хвороби так, як потрібно.

У ДЖЕРЗІ СИТІ місцева поліція натрапила на 57 нелеґальних китайських іміґрантів, які вже понад місяць жили у старому ґаражі під ключем. Це іміґранти з китайської провінції Фуджіян, яких до ЗСА нелеґально спровадила тут існуюча китайська шайка. Їх тримали в ґаражі під ключем до тих пір, поки їхні свояки не зібрали потрібних грошей на їх викуп — 30,000 дол. за кожного. Урядові чинники Служби іміґрації і натуралізації в ЗСА не були здивовані такою знахідкою, бо дуже зросла нелеґальна іміґрація до ЗСА, спеціяльно з Китаю.

ГІЛЛАРІ РОДГАМ-КЛІНТОН заявила представникам громадськости про свої сподівання, що президентський плян охорони здоров'я включатиме також всевічне дентистичне покриття для дітвори та деякі випадки зубних хворіб для дорослих. Її сподівання базуються на рекомендаціях, що їх пропонує група перебудови існуючих програм охорони здоров'я під керівництвом саме Г. Р. Клінтон.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ на невдоволення консервативних демократів бюджетним пляном, що його пропонує президент Билл Клінтон, але відчуваючи можливі неуспіхи цього ж пляну Білий Дім і демократичні конгресмени вирішили припинити взаємні непорозуміння та зосередити свої зусилля над розв'язкою спірних питань. Після майже цілоденних розмов обидві сторони погодились, що зміни мусять бути зроблені. Члени Палати Репрезентантів турбуються високими цифрами при покритті коштів охорони здоров'я, а сенатори не є надто задоволені підвищенням податків на енерґію. У загальному члени-демократи обидвох палат Конґресу домагаються змін, хоча б тільки у вищезгаданих точках, якщо мають підтримати пропонований плян, за який багато з них побоюється, що можуть заплатити своїми становищами.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку $22.00, на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на: Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відклик до народу

У критичних для країни хвилинах, коли йдеться про надзвичайно важливу справу, провідники її звертаються до народу, як до найвищої інстанції, щоб народ вирішував. У серпні 1991 року Верховна Рада України проголосила незалежність, але звернулася до народу, щоб висловився, чи хоче залишитися у межах СССР чи вибирає державну незалежність. Референдум 1-го грудня 1991 року дав світлу перемогу незалежницькій думці, бо „за" голосували 90 відсотків уповноважених до голосування, не тільки українці, але й росіяни, поляки, жиди, татари. Коли парлямент Росії і так званий Конґрес народних депутатів у боротьбі проти демократичних реформ президента Єльцина вимагали його димісії і загрозив поворот до комунізму — Єльцин звернувся до народу, знехтувавши їхній спротив, і виграв.

Під кінець минулого тижня президент Билл Клінтон звернувся з палкою промовою до народу, щоб цей підтримав його у справі переведення в Конґресі бюджету. Але заклик був помилкою Президента. Як можуть звичайні громадяни визнаватися у такій складній економічній справі, як бюджет американської імперії, списаний у грубезній книзі? Президент запевняв, що проти зголошеного ним бюджету виступають „окремі групи, які боронять своїх інтересів" — розуміючи під тими групами багачів, які діють на шкоду бідняків. Але ж слухаємо з телевізійних передач та читаємо у престижевій американській пресі, що у тому бюджетному проєкті Президента видатки перевищують всі давні і нові запроєктовані податки і що потерплять із схваленням цього проєкту, не так багачі як середня кляса, якій президент обіцяв обнизити податки. Президент Клінтон виголосив промову до народу, бо склалася небувала в історії Америки ситуація, що демократичний Конґрес може відкинути проєкт бюджету, зголошений демократичним президентом.

Опозицію повели не тільки республіканці, але й демократи, насторожені проти лівого лібералізму Президента. Цей останній вимагає, але за короткий час від 20-го січня ц. р. встиг сам підірвати те довір'я щораз змінюючи свої постанови, у великих і малих справах, внутрішньої і закордонної політики. В минулому тижні багато шуму наробило звільнення Президентом з праці всіх шести службовиків бюра комунікації Білого Дому за здогадні зловживання. Обов'язки Бюра Президент передав приватній подорожній аґенції у стейті Арканзас, де він був губернатором. Коли залунали протести — він змінив постанову. На голову нового Бюра призначив свого близького свояка, що породило закид родинного протекціоналізму. Справа ніби мала, але таких більше. На всіх телевізійних передачах оповідали, що Президент під час останнього перебування у Лос Анджелесі на годину спізнився на летовище, з якого мав вертатися до Вашінґтону. Виявилося, що був у стрижія, який за постриження голови заплатив 200 долярів. У Конґресі одні сміялися, інші сердилися.

З великих справ — проблема Боснії. Президент уже кілька разів зміняв своє рішення. У минулому тижні ми почули заяву з Білого Дому, що Америка не зацікавлена проблемою Боснії, бо це справа Европи, і швидко після того — що Америка готова дати летунську охорону мировій місії у Боснії. Але, мабуть, проблему Боснії і замирення за рецептою Сербії переведе Росія, що її міністер закордонних справ Козирев приїздив до Вашінґтону.

Президент Клінтон заповів був у минулорічній виборчій кампанії, що він переведе великі зміни. Він дійсно змінив стиль урядування і діяння: раз-у-раз роз'їздить по різних стейтах з патріотичними промовами. Яка з того користь країні і скільки воно коштує? А тут „Ню Йорк Таймс" приніс статтю, у якій доказується, що проєкт охорони здоров'я всім громадянам вимагає фантастично високих фондів, що їх не покриють задумані податки. Були і є добрі заміри, але якось їх недобре виконується.

Демократичний світ завжди дивився на Америку, вбачаючи в ній провідника. А де є провід Америки для добра справедливого демократичного миру?

Микола Руденко

МИ НЕ ПРИЗНАЧЕНІ НА ЗНИЩЕННЯ

III

Особливо Кучма наголосив на недосконалостях управління в перехідний період. Так, скажімо, Кабінет Міністрів не має жодного впливу на Фонд державного майна, бо він підпорядкований Верховній Раді. Отже від Кабінету Міністрів ніяк і нісκільки не залежать темпи приватизації в Україні. А вона провадиться вкрай мляво — як мокре горить. Із дипломатичних міркувань Кучма промовчав, що Верховна Рада значною мірою складається із людей, не зацікавлених у приватизації — якраз навпаки. Леонід Кучма закликав передати Фонд державного майна в підпорядкування Кабінету Міністрів.

Драматично виглядають відносини Кабінету Міністрів з Національним Банком, який нікому не підлягає — він буцімто незалежний, хоч практично діє під крилом Верховної Ради. І ось результат: Кабінет Міністрів, продовжуючи боротьбу з інфляцією, обмежує зростання пенсій та заробітної плати; в цей самий час Національний Банк, нікого не попередивши, запроваджує велетенську емісію — тобто випускає в обіг кілька трильйонів нічим не забезпечених карбованців. Зусилля Кабінету Міністрів виявляються марними — інфляція одразу ж на тисячу карбованців стосовно доляра стрибає догори. Та найбільше лихо полягає в іншому: пенсії й заробітна платня знецінюються, трудова людина не здатна забезпечити себе найнеобхіднішим. Всі лають Уряд, хоч він зовсім нічого не знав про емісію. Таке становище далі терпіти не можна — Кучма пропонує підпорядкувати Національний Банк Кабінетові Міністрів. І це, на мій погляд, було б цілком слушно: яка ж то виконавча влада, якщо вона позбавлена права керувати і державним майном, і фінансами? Тоді чим же їй керувати і що виконувати?

Слід сказати, що проти сподівань жодного галасу й надмірних сутичок на цей раз не було — і запитання, й обговорення доповіді здебільшого виглядали толерантно. Найвпливовіші оратори запевняли, що вони голосуватимуть за продовження особливих повноважень, наданих півроку тому урядові Кучми. І це відрадно: заколотницькі чвари, що було спалахнули вслід за чварами в російському парляменті, раптом пригасли. Російський референдум показав, чого хоче народ. Цілком зрозуміло: український народ бажає того ж самого, що й народ Росії — не повернення до тоталітарного режиму, а розвитку демократії та вільної економіки.

А проте злостиві випади супроти Кучми все ж таки були — переважно з боку червоних директорів, яких прем'єр поставив у такі суворі рамки, що їм тепер не можна наживатися за рахунок держави. Була й справедлива критика, котру прийнято називати конструктивною. Але ніхто з депутатів не висловився за відставку Л. Кучми, як це на кожній сесії траплялося стосовно попередніх прем'єрів. Саме припущення, що хтось міг би цього вимагати, депутат Світлана Остроущенко назвала божевіллям. Завважмо: це та сама Остроущенко, яка постійно перебуває в опозиції стосовно всього українського — мови, символіки, визнання заслуг воїнів УПА тощо.

Слід пояснити: оскільки сьогодні, 20-го травня, на сесії мають бути заслухані щорічна доповідь Президента, а також чергова доповідь голови Верховної Ради (її зажадали в останній момент), візиту Віктора Чорномирдіна до Києва довелося перенести на наступний тиждень. Цілком можливо, що я вже не встигну її висвітлити в цьому нарисі. А проте все необхідне для її розуміння я вже виклав детально.

Окремо слід спинитися ось на чому: чимало голосів почало вимагати заміни купона гривнею. Як відомо, вона вже виготовлена в достатній кількості й чекає відповідного рішення. Готова також роздрібна монета — вона виготовлена, до речі, в Луганську, на колишньому військовому заводі, де начальником цеху працює мій онук — син старшого брата, що не повернувся з війни. Та коли я попросив його подарувати бодай кілька монет, Юрко рішуче відмовив: закон забороняє. Навіть Кучма не взяв жодної монети.

Закінчення буде.

Степан Яворський

ВІСТІ З ОТТАВИ

Київський Політехнічний Інститут із трьома канадськими університетами — МекМастер у Гемилтоні, університет Ватерлу і університет Торонто — взяли участь у проєкті індустріяльної співпраці, метою якого було запізнати українську індустрію із західньою технікою і торговельною практикою.

9-го квітня ц. р. група українських інженерів та науковців (разом 19 осіб), які протягом трьох місяців вишколювалися в Канаді (головним чином в Торонто, Оттаві і Монтреалі) приїхала до Оттави перед відлетом до Києва. В столиці Канади гості з України, в супроводі проф. Василя Янішевського з Торонтонського університету, провели п'ять днів. Вони мали нагоду оглянути місто Оттаву, яке якраз позбулось довготривалого снігу і морозів протяжної зими.

При допомозі членів місцевої громади в Оттаві, українські вчені оглянули резиденцію генерального губернатора Канади, де вони познайомились з історією цього величавого будинку. Того самого дня вони відвідали будинок канадського федерального парляменту, включно з палатою громад і сенатом. Наступного дня українські інженери побували в державній картинній ґалерії та в національному музеї цивілізації.

У понеділок, 12-го квітня, українські інженери та науковці зустрілись з послом України в Канаді Левком Лук'яненком і його співробітниками, а у вівторок 13-го з урядовцями міністерства закордонних справ Канади, яке у великій мірі фінансувало цей проєкт, та з науковцями Державної дослідчої ради Канади.

У понеділок, 12-го квітня, перед закриттям художньої виставки українського акварелiста Леоніда Могучова з Чернігова, місцевий відділ Конґресу Українців Канади влаштував прощальне прийняття, на якому були присутні, крім художника Леоніда Могучова та заступника голови товариства охорони пам'яток української історії та культури Михайла Пархоменка, амбасадор України в Канаді Левко Лук'яненко і його співробітники, священики обох Українських Церков і запрошені гості. Після перекуски амбасадор Лук'яненко поділився з присутніми своїми враженнями з візити в Києві, де він перебував протягом одного тижня на конференції українських послів, генеральних консулів і повірених в справах з усіх держав, з якими Україна утримує дипломатичні взаємини. Посол Лук'яненко признав, що ситуація в Україні, зокрема економічна, є дуже тяжка, але є і позитивний виступ в деяких ділянках і він переконаний, що Україна переборе теперішні труднощі.

Цікаву і зворушливу доповідь мав Микола Пархоменко, в якій він з'ясував жалюгідне наслідство руйнування українських історичних та культурних пам'яток. Накінець промовив художник, Леонід Могучов, який розказав про свою боротьбу з совєтською бюрократією у його спробах зберегти українські пам'ятки, хоча б в акварельних картинах.

Загальновідомий і престижний готель в Оттаві Шато Лоріє, при співучасті української громади і амбасади України в Оттаві, влаштував декаду української культури, яка тривала від 19-го квітня до 30-го квітня ц. р. У понеділок, 19-го квітня, відбулась пресова конференція для журналістів з участю амбасадора України в Канаді Левка Лук'яненка, після якої журналісти і запрошені гості мали нагоду покуштувати смачні українські страви. Присутні мали також нагоду оглянути портрет амбасадора Лук'яненка, що його намалював відомий канадський портретист Лепарт.

21-го квітня ц. р. до Оттави приїхав д-р Віталій Журавський, голова Християнсько-Демократичної Партії України. Він відвідав ЗСА, де він виступив з доповідями та зустрічався з українськими і американськими політиками. Під час розмови з представниками української преси в Оттаві д-р Журавський запевняв, що його партія репрезентує прошарок української спільноти, який займає централістичну позицію в українському середовищі. Він одначе заявив, що його партія повністю підтримує позицію теперішнього Народного Руху України і його провідника Вячеслава Чорновола. Д-р Журавський уважає, що Україна повинна затримати статус ядерної держави доки не наступить загальне світове роззброєння.

Уже п'ятий рік з ряду українська центральна організація в Канаді, Конґрес Українців Канади, фінансує проєкт вишколювання канадських студентів українського роду на майбутніх політичних діячів. Вибрані студенти будуть прикріплені до бюр членів федеральної палати громад на два місяці. Вони матимуть нагоду вивчати політичну і адміністративну систему канадського парляменту та взаємини між законодавчою владою і урядом Канади.

Цього року, після уважної селекції, вибрано чотирьох студентів: Марка Савчука, Катерину Бойко, Олену Сеник і Арлену Біланчук — з таких провінцій Канади: Онтаріо, Манітоба, Саскачеван і Альберта. Вони будуть працювати в бюрах таких депутатів: Кріса Експорті, депутата Нової демократичної партії з провінції Саскачеван, Роналда Дюгамеля, депутата Ліберальної партії з провінції Манітоба, Герба Ґрея, депутата Ліберальної партії з провінції Онтаріо і Алена Редвея, депутата Консервативної партії з провінції Онтаріо.

СПРАВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Едвард Кухар

Роди забезпечення та їхня цінність

Часті надходять питання стосовно життєвого забезпечення, а саме, який рід забезпечення найбільш корисний та влучний пересічній людині, котра старається набути життєве забезпечення. У цьому помагає вправний, досвідчений представник забезпеченевої установи, котрий розглядає подробиці обставин, у яких дана особа, чи родина знаходиться. Під увагу береться необхідні фінансові потреби, котрі ця родина мусить мати, щоб продовжувати її життя у випадку смерти голови родини. В необхідні негайні видатки враховується; усі видатки зв'язані зі самою смертю голови родини, видатки, що приходять з передсмертною хворобою, що лишаються непокриті хворобовим забезпеченням, несплачені борги, залишені померлою особою, продовження освіти залишеним дітям, сплачування заборгування затягнене на хату, продовження прожитку, хочби скромного, залишеної вдови, котра прийняла також відповідальність голови родини.

Під увагу береться теж додатні види цього становища. Існуюче забезпечення голови родини, як групове забезпечення у праці та вже попередньо придбане особисте забезпечення. Якщо мова про групове забезпечення, варто згадати, що деякі працедавці дають змогу своїм працівникам набути додаткові суми групового забезпечення по знижених цінах, але тоді ця працююча людина зобов'язана особисто за це платити. Таку нагоду конечно використати в кожному випадку, хоч не всі працедавці дають такі умовини своїм працівникам. Не можна, одначе, в ніякому випадку полягати виключно на груповому забезпеченні.

Із втратою праці втрачається і всі забезпечення приділені працедавцем. Тоді тільки лишається вибір — впродовж трицяти днів, продовжувати таке забезпечення з обов'язком особистої платні за нього.

Цiложиттєве („whole life" забезпечення найбільш вигідне та популярне серед більшости забезпечених осіб, тому що воно дає найкращу „елястичність" забезпеченій людині. Кожний доляр вплачений у це забезпечення дає найвищу суму забезпечення, як також найкращий зворот грошей ще під час життя забезпеченої людини. Цiложиттєве забезпечення найбільш цінять професійні сили забезпеченевих установ та найчастіше поручають їхнім покупцям. Представники забезпеченевих установ самі забезпечують своє життя цiложиттєвим забезпеченням та радять рідним та знайомим його набувати. Більшість покупців забезпечення погоджується з вигідними услів'ями та користями цiложиттєвого забезпечення, але вони можуть не все погоджуватися з його дещо вищою ціною від часового забезпечення („term insurance"), котре є трохи дешевше. Часове забезпечення дає можливість забезпечитися по нижчій ціні, одначе воно не дає змоги відкласти належної суми грошей на майбутнє. На довший час це забезпечення не дає можливости звороту кожного доляра вкладеного з відсотками, а радше виказує грошову втрату.

Щоб запобігти деякій втраті та аби мати забезпечення по дешевшій ціні, — найкраще злучити цiложиттєве забезпечення із часовим. Така комбінація задовольняє забезпечену людину в осягненні відповідного забезпечення та не завдає аж такої невигоди з огляду на кошт. Часове забезпечення має також запоруку переведення цього забезпечення в майбутньому на цiложиттєве, без обов'язку лікарських оглядин на дану суму. Коли заходять вагання щодо комбінації вищезгаданого забезпечення, радимо порозумітись із місцевим секретарем Відділу Українського Народного Союзу, або безпосередньо телефонувати до Головної Канцелярії Українського Народного Союзу. Телефон: 1 (800) 253-9862.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Василь Верига

СКВУ — ПОТРІБНА ОРГАНІЗАЦІЯ

II

З появою незалежної української держави деякі провідні особи з політичних середовищ поставили дуже конкретне питання, „чи СКВУ нам потрібний", а в слід за тим категоричне ствердження, що наступний Шостий Конґрес СКВУ повинен бути останнім Конґресом. Але чи дійсно ми вже не потребуємо світової організаційної надбудови?

Якщоб із появою української держави на сході Европи українська діяспора перестала існувати й усі українці зліквідували свої поселення й повернулися в Україну, то очевидно, що нам непотрібно не тільки світової організаційної надбудови, але взагалі всякого роду організацій, включно з Церквами. Але покищо на таке зовсім не заноситься. Більшість українських поселенців, чи їхніх нащадків, які так чи інакше допомагали в боротьбі за українську державу, а з її появою виявили свою відданість не тільки словами, але й ділом, зовсім не збираються вертатися в Україну. Вони залишаються в країнах свого поселення із бажанням зберегти національну індивідуальність, зберегти свою Церкву та культурні надбання предків, одним словом хочуть залишитися собою і бути льояльними громадянами своїх країн. А це вимагає спільного зусилля, організованости. І через те, нам потрібні наші національні Церкви, організації школи.

Зберегти себе як національну групу із певними впливами в державному житті країн нашого поселення можна не тотальним розпорошенням, але організованою громадою. А окремі громади можуть розраховувати на самозбереження і певні впливи тільки організовано в релігійних, суспільно-громадських, наукових, молодечих громадах, що у свою чергу вимагає крайової центральної надбудови. Хочемо вірити, що з появою української держави — питання як за ту державу боротися, яку тактику вживати — відпадають, тому можна буде говорити про одну центральну репрезентацію в кожній країні.

Якщо українці на поселеннях хочуть заникнути, як окрема група, то очевидно жодної організації не треба. Ми свідомі того, що без організацій асиміляція не тільки мовна, але й політична проґресуватиме скорим кроком. Протиставитися їй можна тільки організованим життям, спільними силами об'єднаними крайовими проводами, які можуть і повинні заступати інтереси національної групи в країні поселення. Але інтереси українських поселенців, хоча в деталях можуть різнитися від міста до міста, від країни до країни, мають чимало спільних інтересів для поселенців ЗСА, Канади, Південної Америки й Австралії та Великобританії, які є однакові. А це стосується у першій мірі до поборювання асиміляційних процесів і тут в рахубу входить власне світова організаційна надбудова, така як сучасний СКВУ з його радами й комісіями.

Наявність добре організованого українського життя в окремих країнах, зокрема заморських, може бути корисним не тільки для українських поселенців, але і для України. Українські центральні репрезентації можуть і повинні впливати на свої уряди на прихильне відношення до України взагалі чи в якихось окремих специфічних питаннях. А раз є національні крайові репрезентації то для координації певних дій їм допоміжною була б міжкрайова надбудова й тут ми повертаємо до СКВУ, який, на нашу думку, є потрібний, тільки його статутові пріоритети треба змінити. Так як досі найважливішим питанням була державність України, а на другому місці поставлено було справи української діяспори, а тепер треба би було поставити питання діяспори як перший пріоритет.

Декому здається, що тими справами може і повинен зайнятися Уряд незалежної української держави. На жаль, це ані не практично, ані можливе, бо в Україні сьогодні стільки різних проблем, що вона не всилі зайнятися питанням українських поселенців в інших країнах. Подруге, всі ті поселенці є громадянами країн їхнього поселення й Уряд України не може вмішуватися у внутрішні справи інших країн, зокрема коли громадяни тієї країни самі не висуватимуть певних конкретних вимог у відношенні до їхньої національної групи. Тут ми повинні навчитися дещо від багато старшої жидівської діяспори, яка вміє обороняти свої інтереси. Незважаючи на те, що жидівська держава Ізраїль існує уже понад сорок років, існує також і Жидівський світовий конгрес, який виконує величезну роботу для Ізраїля. Чи не повинен Світовий Конґрес Українців заступати інтереси української діяспори, де тільки на те заходила б потреба, а також і перед Урядом України?

Світовий Конґрес Вільних Українців може і повинен існувати, принаймні заки Україна закріпить свою державність і для тяглости затримати свою назву Світовий Конґрес Українців, усуваючи прикметник „вільних". А світовий він є, бо охоплює українське організоване життя на чотирьох континентах, а це вже дає право називатися світовим, тим більше, що т. зв. Українська „східня" діяспора вже висловила побажання належати до СКВУ, але це вже інше питання.

Закінчення буде.

Євген Іванків

НА СЛУЖБІ БОГА, ЦЕРКВИ І НАРОДУ

Володимир Жила, „Апостольський Екзархат у Німеччині і Скандинавії", до 30-річчя заснування Екзархату та інтронізації першого Екзарха преосв. Платона Корниляка. Мюнхен: Український Християнський Рух, 1989, 394 сторінки, ціна: 20 ам. дол., або 30 нім. марок.

Недавно наша церковно-історична література збагатилася цінним твором проф. Володимира Жили про початок і розвиток Української Греко-Католицької Церкви у Німеччині і Скандинавії. На 394-их сторінках книги охоплено всі найголовніші досягнення Української Греко-Католицької Церкви в цій частині Европи. У книгу ввійшло кілька статтей інших авторів, владичі статті, послання, проповіді й звернення, а також Шематизм апостольського екзархату в Німеччині і Скандинавії.

Як відомо, при кінці 40-их та з початком 50-их років більшість нашої еміграції виїхала в заокеанські країни; з нею перенісся за море також і центр нашого громадсько-політичного, наукового, культурно-мистецького і церковно-релігійного життя. Але помилково було б думати, що наше суспільне життя в Західній Европі цілковито завмерло і наші залишенці живилися тільки плодами праці заокеанських переселенців. О, ні! Наші земляки в Европі, головно в Західній Німеччині проявили подиву гідну громадську і церковно-релігійну активність.

Найпевнішою охороною, дороговказом і об'єднуючим чинником у чужому середовищі була для наших залишенців рідна Українська Церква. „Церква для них, — пише проф. В. Жила, це сила, яка не тільки об'єднує й окрилює своїх рідних, але дає їм мету життя, робить їх повноцінними членами свого народу".

Надхненна молитва Митрополита Андрея за український народ на початку цієї книги неначе символізує нерозривний духовний зв'язок також і цієї церковної одиниці в Західній Европі з Велетнем зі Святоюрської гори, Князем Церкви і народу.

Чимале значення має тут і широка історична розвідка, що зв'язує нас з минулим. У ній проф. В. Жила розповів про найважливіші етапи співпраці нашого народу з Німеччиною. Окремо він відзначив пророчі слова німецького письменника, критика і філософа XIX ст. Й. Гердера про Україну. Цей прихильний нам німець писав: „Україна стане колись новою Грецією: прекрасне підсоння цього краю, весела вдача народу, його музикальний талант, плодовита земля колись прокинеться і подібно, як з багатьох племен, якими колись були греки, постане велика культурна нація. Її кордони простягнуться до Чорного моря, а звідтіля — ген у далекий світ".

Уже на початку XX ст. у українсько-німецьких взаєминах появляється нова фаза контактів: еміграція українців до Німеччини. До Прусії почали прибувати тисячі українських сезонних робітників на працю в сільському господарстві, на шахтах, в індустрії тощо. До цього змушувала їх ситуація на рідних землях.

Перебуваючи навіть короткий час в чужих умовах, наші люди болюче відчували брак рідної Церкви, рідних українських священиків, які давали б їм духовну опіку і практичну пораду.

У книзі проф. В. Жила розрізнює чотири етапи організації нашого еміграційного церковного життя в Німеччині. Перший етап організованої духовної обслуги для українців греко-католиків у Німеччині почався 1906 року. Українська Греко-Католицька Церква виявила тоді велику живучість і здатність організувати наших людей також поза межами України та зберегти їхню церковно-релігійну і національну ідентичність.

Після Першої світової війни на територію Німеччини почала прибувати українська політична еміграція: учасники визвольної боротьби, рештки армії УНР тощо. У Берліні перебували також і деякі наші державні достойники, як Євген Петрушевич — голова Західньоукраїнського уряду і гетьман Павло Скоропадський. Студіювало тут і чимало наших студентів з Галичини.

У 1930 роках усіх українців у Німеччині було приблизно 30,000. Для їхньої духовної обслуги вислав Митрополит Андрей спочатку о. прел. Л. Куницького, потім о. Михайла Кіндія, а вкінці о. д-ра Петра Вергуна, з особою якого, як завважує проф. В. Жила, була зв'язана дальша доля Української Греко-Католицької Церкви в Німеччині.

З вибухом Другої світової війни почався другий етап розвитку нашої Церкви в Німеччині. Туди почали прибувати нові політичні емігранти, а згодом німці почали привозити українських робітників на примусову працю. 23-го листопада 1940 року Папа Пій XII іменував о. д-ра П. Вергуна апостольським візитатором з правами апостольського адміністратора для українських греко-католиків у Німеччині. Із зростом українського люду в Німеччині зростала і відповідальна праця апостольського візитатора, який ревно навчав своїх вірних, заохочував священиків до витривалости і праці, відвідував релігійні станиці, незважаючи на небезпеку бомбардування. У додаток писав чимало відважних і підбадьорюючих послань. Усе це робив з любови до своєї Церкви і свого народу.

Перед кінцем війни, за згодою папського нунція, о. д-р П. Вергун іменував своїм заступником о. Миколу Вояковського, визначного церковного і суспільного діяча, провідника і письменника. Цей уже на прикінці квітня 1945 року почав пробиратися до південної Німеччини, щоб там перебрати провід над душпастирською працею наших священиків. Тим часом 5-го травня 1945 року советські війська зайняли Берлін, а 22-го червня НКВД арештували о. д-ра П. Вергуна і вивезли його на Сибір, де він і загинув 1957 року смертю ісповідника віри.

З кінцем війни почався третій т. зв. скитальський етап в житті нашої еміграції та Української Греко-Католицької Церкви: новий розвиток, але і нові проблеми. Найстрашнішою проблемою було мариво примусової репатріяції до Советського Союзу, що загрожувало нашим людям. З тією загрозою треба було відповідно боротися, інтервеніювати та шукати допомоги в церковних і політичних колах. Відповідно до поділу Німеччини на три окупаційні зони, о. М. Вояковський розділив свою візитатуру на три протопресвітерати, які поділено на деканати. Усіх деканатів було 15 з 117-ма душпастирствами і 173-ма священиками, що обслуговували 69,254 вірних. Впродовж майже трьох років урядування, праця о. М. Вояковського увінчалася великими успіхами. Релігійне життя процвітало. По таборах будовано прекрасні храми, з мистецько виконаними іконостасами, з богослужбовими ризами. Люди врочисто відзначали наші традиційні свята та відбували численні величаві прощі до чудотворних місць. Тоді зорганізовано також у Баварії, в Гіршберґу Духовну Семінарію для українських питомців. Підсумовуючи згадані зусилля, В. Жила вважає, що „перша частина скитальського етапу розвитку Української Греко-Католицької Церкви в Німеччині була успішним досягненням. Може спочатку почалася з малих ідей, але з часом міцніла та зростала".

17-го квітня 1948 року Владика Іван Бучко формально перебрав під свою опіку духовенство і вірних в Німеччині. Це вже була апостольська візитатура для українців католиків у Західній Европі. Владика іменував о. М. Вояковського своїм генеральним вікарієм, а в 1949 році після його виїзду до Америки, доручив це відповідальне становище о. Петрові Голинському.

7-го січня 1949 року появилося перше число тижневика „Християнський голос". Тоді постало також „Українське Християнське Видавництво", яке було спонзором цього тижневика. Раніше засновано „Християнську Бібліотеку", зорганізовано Видавничу Спілку „Логос". З 1955 року при генеральному вікаріяті почав діяти „Український Християнський Рух (УХР) — „апостолят мирян".

Але цій добі незвичайного розцвіту нашого суспільного і релігійно-церковного життя почала загрожувати масова еміграція наших людей в заокеанські країни. Лишалися в Німеччині здебільша хворі, немічні, літні люди. Чи можна було очікувати від тих людей муравлиної праці, жертвенности, енергійного проводу, творчих ідей? І тут сталося щось неочікуване, майже чудо. Ці залишенці воскресили в собі новий запал до праці, новий ідеалізм, викресали в собі нового духа посвяти й живучої віри. Але це вже сталося на четвертому етапі, в новому періоді, у світлій новій добі Апостольського Екзархату в Німеччині і Скандинавії.

Із вступленням Папи Івана XXIII на престіл наслідників св. апостола Петра в Римі почалася нова доба в житті Католицької Церкви, а, може, навіть і цілого християнства. Для нового Вселенського Архиєрея папський уряд був не привілеєм і запорукою абсолютної влади, але радше виявом батьківської опіки і обов'язком служіння. І цьому принципові залишився цей великий Папа вірним упродовж короткого, але дуже важливого понтифікату.

Найбільшим його досягненням було скликання II Ватиканського Собору, який влив нове життя у зовнішню, організаційну структуру Католицької Церкви, два соборові декрети про Східні Церкви і Екуменізм розкрили нові небувалі можливості розвитку для нашої Церкви не тільки на рідних землях, але також і на поселеннях. Хоч плян створення апостольського екзархату для українців католиків у Німеччині походив від Папи Пія XII, то з волі Божого Провидіння довершив його Папа Іван XXIII 17-го квітня 1959 року.

У книзі проф. В. Жила твердить, що ідеї цього великого Папи, його незвичайно прихильне відношення до Сходу мали дуже позитивний вплив на формування ідеологічної плятформи цього новоствореного апостольського екзархату та на діяльність Владики-Екзарха, Платона Корниляка. Наприкінці 1983 року Святіший Отець Папа Іван Павло II поширив юрисдикцію цього екзархату на українців католиків у скандинавських країнах: Данія, Швеція, Норвегія і Фінляндія.

Цей апостольський екзархат виявив себе впродовж тих трьох минулих десятиліть як незвичайно живуча і активна клітина нашої Помісної Церкви, як гідна переємниця наших прадідних східньохристиянських традицій, що гармонійно вміє поєднати наші церковне-релігійні ідеали з національно-державницькими.

В. Жила підкреслює деякі особливі моменти в діяльності цієї Церкви. Великим досягненням він уважає побудову катедрального храму в Мюнхені й ряд церков у різних містах Німеччини. Іншим, на його думку, незвичайно трудним завданням була підготова і проведення святкувань Тисячоліття Хрищення України. Тут треба було не тільки подбати про вміле зорганізування тих святкувань, але і про оборону українського характеру цього ювілею, а також і екуменічну співпрацю між греко-католиками і православними. Все те увінчалося великим успіхом завдяки ініціятиві визначних одиниць, жертовним зусиллям цілої громади та розумному й ідейному проводові Владики-Екзарха, що був для багатьох прикладом і надхненням.

Ідеалом доброго пастиря є, без сумніву, наш Божественний Спаситель, який не жалів труду, як каже св. Євангеліє, щоб відшукати одну загублену овечку і привести її до Свого стада. Прикметами доброго пастиря відзначався також Вселенський Архиєрей, Папа Іван XXIII. У нашій Церкві такими особливими добрими пастирями були великий Митрополит Андрей та його гідний наслідник Патріярх Йосиф. На цю назву доброго пастиря заслуговує також Владика-Екзарх, Преосв. Платон, який упродовж 30 років піклувався цілою українською громадою в Німеччині і Скандинавії, без огляду на віросповідання; відвідував їх, давав добрі поради, радів і сумував з ними і з ними довершував великих діл. Люди відчули добре, батьківське відношення до них та віддячувалися йому довір'ям, лояльністю і синівською любов'ю.

Але крім добродушности і лагідности добрий пастир мусить мати це й великі організаційні здібності, щоб вміло і докладно виконувати важливі обов'язки. І цей організаційний хист виявив наш Владика вже як молодий священик у Америці.

Приїхавши 1959 року до Німеччини, Владика почав налагнувати зв'язки зі своїми вірними, відбував канонічні візитації, писав послання, відвідував хворих у лікарнях, старців у відповідних приміщеннях, в'язнів у в'язницях. Крім доброго серця треба було вміти ще плянувати майбутнє екзархату та економічно використовувати час. Конечним було також увійти в контакти з представниками німецької влади як церковної, так і державної. Наш Владика-Екзарх мав великі успіхи і на цьому відтинку. Тут дуже допомогли йому його власні прикмети, а саме: такт, особиста культура, погідна товариська вдача та дипломатичний хист.

Найбільшим особистим осягом Владики була таки побудова мюнхенського собору. При його всебічній підтримці побудовано також українські церкви в Білефельді, Гамбурзі, Ганновері, Дюссельдорфі, Ессені, Новому Ульмі, Траарі.

Владика Платон відзначається не тільки практичною, життєвою мудрістю, але також глибоким, спекулятивним умом. 14-го грудня 1946 року молодий священик захистив свою дисертацію написану латинською мовою „Про діяння св. Тайн: Наука св. Августина проти донатистів" і здобув докторат богослов'я. Молодий науковець згодом поширив своє зацікавлення також на інші галузі науки: філософія і східнє богослов'я. Синтезою цих студій була його друга дисертація (1948) на тему „Екзистенціяльна діялектика Божого і людського в Миколи Бердяєва" й докторат з філософії. Ця його праця вказує, що вже задовго перед II Ватиканським Собором, Владика Платон почав досліджувати своєрідність східнього богословського мислення та інтерпретувати його у світлі новітньої західньої філософії. Оцінивши належно наукові кваліфікації Владики Платона, 12-го липня 1960 року Папа Іван XXIII найменував його членом Богословської Папської Комісії для підготови II Ватиканського Собору. У цій комісії Владика працював майже п'ять років. Так, отже, наукові здібності Владики Платона та його праця в соборовій богословській комісії допомогли йому у великій мірі глибше та основніше сприйняти соборові ідеї, головно ідею екуменізму та пристосувати їх до української церковної дійсности. Тому проф. В. Жила і правильно відзначив його в своїй книзі: „Владика, що почув подих доби".

Серед безлічі різних ювілеїв, релігійних і національних святкувань та поруч з урочистим відзначуванням Тисячоліття Хрищення України, відвідини Блаженнішого Патріярха Йосифа записалися в пам'яті і в серцях наших людей, як найбільш величаві, радісні та вагомі події. Перший раз відвідав Блаженніший патріярх наших земляків у Німеччині 1969 року. З цього приводу Український Вільний Університет у Мюнхені влаштував величаву імпрезу для вшанування достойного гостя, який перший раз туди завітав. Університетська авля не могла вмістити всіх присутніх, а був це, пише В. Жила, „найдостойніший збір, який будь-коли зібрала якась імпреза УВУ". Кульмінаційною точкою цих святкувань було надання Блаженнішому Патріярхові почесного докторату. Ректор Володимир Янів у промові наголосив великі заслуги Блаженнішого Архипастиря для промощування шляхів до осягнення української церковної і національної єдности та у плеканні духа екуменізму. Присутність трьох отців протоієреїв Української Православної Автокефальної Церкви була конкретним приязним відгуком на ці шляхетні ідеї нашого Блаженнішого Патріярха. Отець протопресвітер Палладій Дубицький, виступаючи від духовенства і вірних УА ПЦ, заявив, що „це свято стало святом любови й зрозуміння та дало притоку до поглиблення зв'язків".

30-го серпня цього ж року було також днем великого свята для усіх українців, об'єднаних в Центральному Представництві Української Еміграції в Німеччині. Це був день зустрічі з Блаженнішим Патріярхом. Гостя привітали Владика Платон, німецький архиєпископ кардинал Юліюс Депфнер, який уже раніше назвав Блаженнішого „В'язнем Христа ради", отець протопресвітер П. Дубицький від УАПЦ та представники від інших народів.

Блаженніший Патріярх подякував насамперед Кардиналові Ю. Депфнерові за його добросердечність і допомогу українцям, а потім, звертаючись до земляків, піднесеним голосом заговорив: „Якщо ми будемо з'єднані на церковній і національній нивах, тоді об цю єдність розіб'ються усі, що хочуть гнобити наш нарід, нищити нашу культуру... І якраз сьогодні ми зібралися в ім'я тої церковної і національної єдности, в ім'я нашого ідеалу, до якого змагаємо, не зважаючи на всі труднощі".

Ці слова напевно глибоко записалися в душі наших братів і сестер у Німеччині та допомогли їм згодом величаво, гідно та об'єднано відсвяткувати урочистості Тисячоліття Хрищення України. Вдруге відвідав Патріярх Йосиф українську громаду в Німеччині в червні 1973 року.

Коли б ми хотіли знайти одну найбільш характеристичну рису в багатогранній діяльності української церковної громади в Німеччині і Скандинавії, то правдоподібно вказали б на духа екуменізму, що пронизує всі їхні численні святкування, ювілеї тощо; тісно з екуменізмом в'яжеться тут і дух національної соборности. І так під час святкувань ювілею Тисячоліття Хрищення України українці греко-католики і православні виявили подиву гідну єдність і співпрацю у всіх аспектах цих історичних святкувань. І все це було щире і спонтанне, без ніяких ознак штучности і вимушености, чи шкідливої ривалізації.

Багато доброго зусилля склалося на цей позитивний стан. Екуменічна настанова основника апостольського екзархату, Святішого Отця Івана XXIII, створила відповідну духову атмосферу для єднання між греко-католиками і православними. Екзарх Платон зрозумів і відчув цього духа екуменізму і повсякчасно практикує його з релігійних і національних спонук. В. Жила ось так характеризує діяльність Владики у цьому напрямі: „Владика Кир Платон з першого дня свого побуту в Німеччині знайшов пряму дорогу до духовенства і ієрархів УАПЦ і завів дух братерства, дух християнської любови між духовенством і вірними Української Греко-Католицької Церкви і Української Автокефальної Православної Церкви, увів практику спільних молитов, Молебнів при різних нагодах, практику співпраці над розв'язанням тяжких проблем". Поштовхом до спроб реалізації церковно-національної єдности між українцями були також ідеї Патріярха Йосифа, його палкі слова, з якими він звертався до української діяспори в Німеччині та приклад його життя.

Не можна тут не згадати й своєрідної екуменічної настанови німецьких католиків і їхнього пієтизму до Православного Сходу. Якраз у Німеччині та в Австрії можна було знайти численну наукову і популярну літературу про літургію, богослов'я, містику і духовність християнського Сходу. Німці як духовні, так і миряни, дуже прихильно відносилися до нашого одруженого духовенства, радо віддавали свої церкви для наших Богослужб і допомагали різними способами. Для порівняння, пригадаймо собі, наприклад, скільки то прикростей зазнавали наші священики і вірні в Польщі, зі сторони римо-католицької ієрархії і польського шовіністичного клеру.

Усі ті церковні обставини в Німеччині дуже сприяли розвиткові нашого українського екуменізму. Як ми уже згадували, святкування Тисячоліття Хрищення України відбулися дуже гармонійно і соборно, без будь-яких неприємних дисонансів, чи жалюгідних симптомів „роз'єднаного Тисячоліття". Наші брати і сестри в Німеччині були, напевно, тими святкуваннями дуже збудовані, а для всіх нас, це був гідний приклад для наслідування.

В екзархаті з нагоди святкувань Тисячоліття було чимало церковних торжеств. Центральні ювілейні святкування відбулися в Мюнхені від 20-го до 24-го липня 1988 року. Присутніми були також два Архиєпископи УАПЦ Анатолій Дублянський і Володимир Дідович. Величаво відслужено також ювілейні святкування в Гамбурзі. В суботу 27-го серпня відбувся соборний Молебень з участю Владики-Екзарха, Платона, Архиєпископа УАПЦ Анатолія Дублянського і священиків обох наших Церков. Не забуто також наших братів і сестер на далекій Півночі. Головні святкування відбулися 22-го травня в Люнді, у Швеції. Після закінчення св. Літургії духовенство обох Українських Церков, представники Церков Швеції, українці, шведи та інші зібралися в катедральному соборі в Люнді на екуменічний ювілейний Молебень. Уже на цих кількох прикладах бачимо цей величавий, незвичайно успішний, глибоко релігійний і національно соборний характер святкувань Тисячоліття. Український екуменізм на цих торжествах не був якимсь чудесним явищем, чимсь неочікуваним, зробленим „на замовлення". Ні! Він практикувався вже довгими роками перед тим і далі практикується, бо цього вимагає добро Церкви і народу.

Варто було б, щоб українська церковна громада в Німеччині зібрала всі матеріяли про їхній екуменізм на всіх відтинках церковно-громадського життя і видала це окремою книгою.

У своїй книзі проф. В. Жила дуже багато уваги і місця присвячує побудові і внутрішній обстановці, головно розмалюванню, українського собору Покрови Пресвятої Богородиці і Апостола Андрія Первозванного в Мюнхені. Чи справді, цей скромний своїм зовнішнім видом, храм заслуговує на таке вирізнення? Та ж на еміграції є багато кращих і величавіших українських соборів. Зрештою, побудова храмів, а також і катедр є чимсь самозрозумілим, нормальним у кожній єпархії. Так, але в цьому випадку цей храм відіграв і далі відіграє дуже важливу ролю у формуванні духових горизонтів і багатогранної діяльности цієї нечисленної і фінансово не дуже заможної української спільноти, що залишилася на грані двох світів, Сходу і Заходу. Цей храм є для них і їхнього Владики-Екзарха великою духовною цінністю, джерелом сили і надхнення до дальшої праці і дальших змагань, джерелом віри.

І саме тому наші земляки в Німеччині, а головно Владика Платон, не задоволилися самою тільки побудовою храму і скромною обстановкою, хоч у латинських храмах є тепер нахил до простоти, раціональности і безпосередности, без зовнішньої декорації, яку вважають неістотною, непотрібною, а часто і шкідливою. Ні, українська мюнхенська громада здобулася на високовартісні мальовила та іконостас роботи визначного мистця сл. п. Святослава Ю. Гординського, цінні мозаїки, виконані італійцем Уго Маццеі та кольористі вітражі.

У Східній Церкві Божий храм — це не тільки „дім молитви", бо кожний християнський дім повинен бути домом молитви. Ні, цей Божий храм — це щось багато більше, це прославлений космос, Боже Царство на землі. Тому відповідний архітектурний стиль, мальовила, іконостас, літургічні ризи, урочистий спів, пахуче кадило — це щось істотне і конечне, органічно пов'язане зі змістом Богослужб. Беручи участь у Божественній Літургії, ми таємно єднаємося з небесними янгольськими хорами, як про це співається у „Херувимській пісні", перебуваємо у сяйві Божої Слави. Зустріч Бога з людиною розглядається на Заході як зближення Бога до землі і Людини. На Сході, навпаки! Ця зустріч відбувається на надприродному, небесному рівні. І це якраз віддзеркалює східнє богослов'я, містика, Літургія і символіка Божого храму.

На стінах Собору домінують чотири головні події нашого спасіння і є предметами найважливіших і найстарших християнських свят: Христове Різдво, Хрищення Ісуса (Богоявлення), Воскресіння Христа Господа і Зшестя Святого Духа. Характер цих та інших ікон є рівночасно традиційний і модерний. Маєстро С. Гординський пояснив, що ці ікони є „традиційні тим, що вони подають старі, освячені зразки християнської іконографії, але одночасно своєю грою форм і ліній, своїм сильним насиченням барв ці ікони відповідають естетичній свідомості сучасної людини".

Крім традиційности і модерности у мальовилах наступає ще третій елемент, український національний кольорит. Він особливо підкреслений в іконі Христового Різдва, в картині „Святий Андрій на київських горах", в образі Хрищення України та в багатьох інших. А вже найбільше українського соборницького характеру завважуємо у двох іконах, при вході до церкви, під хорами: у Київській Митрополії і у Галицькій Митрополії. Там є не тільки державні володарі і церковні ієрархи княжої України, але і духовні та світські діячі новіших часів, з'єднання з Римом і православні, такі як гетьман Іван Мазепа, Григорій Сковорода, Дмитро Бортнянський, Митрополит Василь Липківський, о. Августин Волошин та інші. Тому й не диво, що українці в Німеччині так дуже дорожать цим храмом, вважають його не тільки релігійною, але й національною твердинею, клаптиком України на чужій землі.

В ім'я правди треба також сказати, що німці поставилися дуже прихильно до побудови цього храму, морально і матеріяльно допомагали в цьому. Німецький єпископ Е. Тевес сказав, що „Мюнхен став багатшим" через цей храм. В одному німецькому католицькому журналі був навіть заклик до німців, щоб вони допомагали українцям в побудові, щоб ця „частина батьківщини", яку вони хочуть створити для себе в Мюнхені, була справді гарною. Цей заклик вплинув також позитивно і на українську громаду, яка щедрими пожертвами допомогла Владиці в цьому богоугодному ділі.

Підсумовуючи все, треба сказати, що ця пропам'ятна, ювілейна книга В. Жили — це солідно і науково опрацьована праця, але написана приступно і цікаво. Кожний, кому лежить на серці добро рідної Церкви, справа українського екуменізму та збереження нашого традиційного благочестя в еміграційних умовах, дуже багато скористає з цього твору. Книгу можна придбати звернувшися на адресу: Ukrainische Christliche Bewegung, Schönbergstr. 9, D-8000 Munchen 80, Deutschland.

Проф. Я. Рудницькому вручено Орден Канади

У середу, 21-го квітня, у Рідо Голл в Оттаві відбулася церемонія вручення орденів Канади цьогорічним реципієнтам цього найвищого державного відзначення Домінії, що його провів намісник королеви Генеральний губернатор Рамон Гнатишин у присутності членів жюрі Ордену Канади, запрошених федеральних послів і сенаторів, представників Уряду, громадськости й акредитованої преси Оттави.

Серед відзначених був один українець — проф. Ярослав Б. Рудницький, якому Генеральний губернатор вручив медалю офіцера Ордену Канади, гратулюючи йому й бажаючи дальших успіхів у житті. Разом з проф. Рудницьким одержали цей орден канцлер Манітобського університету і директор Сен Боніфаського шпиталя А. В. Мавро і проф. Дж. К. Ґілсон. Із слов'ян відзначено цим орденом співробітника проф. Рудницького в Королівській комісії Б —Б. д-ра П. Вичинського з Оттави. Після церемонії відбулося товариське прийняття й вечеря-бенкет під патронатом Генерального губернатора і його дружини.

Вшановуючи проф. Я. Рудницького і вітаючи його з новим успіхом, того ж вечора директор Федерації канадського громадянства в Оттаві д-р Н. Зольни влаштував привітальне прийняття з участю дипломатичних і пресових представників Канади, в тому числі амбасадора України Левка Лук'яненка, кол. члена Президії УНРади інж. М. Світуху й інших визначних громадян. У своєму тості з цього приводу д-р Зольни підкреслив заслуги проф. Рудницького у справі введення політики багатокультурности в Канаді в 1971 році, вітаючи його й присутню дружину д-ра Марину Антонович-Рудницьку. Після тосту промовляв запрошений гість, а на закінчення склав привіт від колишніх вінніпеґців-приятелів родини Рудницьких — довголітній видавець „Канадійського фармера" ред. Чарлс Доджак-Доячек.

Присвоєння державного ордена Канади проф. Рудницькому викликало широкий відгомін серед канадського і заграничного суспільства. Привітання склали усно або письмово: політичні діячі Ж. Кретієн, О. Меклоклан, кол. міністри Ст. Папроцький, Флора МекДоналд й ін., митрополити українських церков Владики Максим і Василій, отці декан І. Гаврилюк і д-р Ігор Куташ, громадські діячі Я. Чолій, сотн. Я. Кульба, Я. Пришляк, полк. Юрій Сальський, д-р В. Веринга, Ю. Шимко (від СКВУ); представники медії: Т. Гукало від СБСІ і Таня Носко-Оборонів від Бюра Української Інформації (БУІ) в Ляшіні; д-р М. Квітковська й Н. Пазуняк від СФУЖО, І. Белл, Л. Шульгин і д-р Н. Апонюк, мгр М. Момрик і О. Войценко, а з чужинців проф. Й. Літинський, д-р А. Ґарліцький, проф. Д. Кремер, д-р А. Ляп'єр, М. Зелінська й інші.

ОУПС

І. М. САМІЙЛЕНКО В ШПИТАЛІ

У наслідок автомобільного випадку проф. Іван Самійленко, колишній голова Уряду УНР в екзилі і теперішній голова УНДС потерпів серйозні фізичні пошкодження: потовчення грудей, зокрема злам грудної кістки. Хворий перебуває на лікуванні в Гантінґтонському шпиталі, Саффок Кавнті, Ню Йорк.

М. Задоянний
секретар УНДС

ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ

Гантер, Н. Й. — Цьогорічне відкриття сезону та відпочинкової оселі „Ксеня", що її популярно називають „Кобзярівкою", в суботу, 3-го липня о год. 8-ій вечора. Вечір буде присвячений пам'яті Едварда Козака, включно з виставкою картин покійного ЕКА і його синів Яреми і Юрія.

Доповідь академіка І. Юхновського в Дітройті

Запрошений місцевим відділом Т-ва Прихильників Руху академік Ігор Юхновський, депутат Верховної Ради, недавній заступник прем'єра і колишній кандидат на президента України у виборах 1-го грудня 1991 року, був найвищим представником сучасної України, який досі відвідав нашу громаду великого Дітройту. Представлений головою Т-ва Любомиром Татухом і запрошений до слова, гість виголосив 28-го квітня 1993 року доповідь на тему „Економічна і політична ситуація в Україні й відносини її з її сусідами".

При допомозі цифрових та відсоткових даних доповідач насвітлив повний образ причин, чому Україна, яка є однією із найбільших і найбагатших країн Европи, переживає тепер важку економічну кризу. В Україні критично бракує нафти, яку вона імпортує з Росії. Ціна на цю нафту безперервно зростає, але покищо є втроє нижча від світових цін. Товарообмін також залежний від Росії, бо Україна продукує переважно так звані півфабрикати. Технологічно відстала індустрія працює тільки на 50 до 80 відсотків своєї спроможности. Росія не виконує свої банківські розрахунки. Шириться внутрішня мафіозна система і темний неоподаткований грошевий обіг сягає до 4 трильйонів карбованців річно. Через це державна скарбниця напівпорожня.

Наведені та багато інших причин кризи, продовжував доповідач, є наслідком того, що Україна була підрядною частиною СССР, де все плянування, керівництво та контроля економіки йшли з Москви. „Тепер наше становище дуже важке, але не безвиглядне. Нафту ми зможемо купити з інших країн. Наші поклади вугілля вистачать нам на 500, а газу на 12 років. Маємо також багаті поклади залізної руди, урану, титанію, марганцю та алюмінію. Від Росії нам належиться заплата за транспортування руропроводами через Україну нафти та газу в Західню Европу. Коштовний докуп корму для тваринництва можна буде оминути збільшенням вирощування сої та кукурудзи. Є в нас поважна машинобудівельна, автомобільна та збройна індустрія. Інфляцію можна буде спинити відповідною політикою в справах мита, податків, банківництва та платень.

Зовнішні зв'язки, сказав академік І. Юхновський, ведуть також згідно з економічними потребами. Задля нафти, для нас важливі добрі стосунки із Грузією, Азербайджаном та арабськими країнами. Росія може бути для нас необмеженим ринком збуту сільсько-господарських продуктів, але індустрійні зв'язки будуть зменшуватись, бо Росія і Україна зможуть знайти сучасну технологію тільки поза їхніми кордонами.

Доповідач дав багаті і цікаві відповіді на цілий ряд запитів. Пропонована своєрідна федеративність в новій конституції стремить до оптимального розподілу прав між округами та центральною владою, а не до роз'єднання народу. Відродження на сході України йде надзвичайно швидко. Армія переходить на українську мову. Вже час перевести новий перепис населення, бо попередній перебільшив наші національні втрати. В Україні ведуться досліди над новими джерелами енергоносіїв, зокрема використання водню. Маємо свою власну космічну програму — на 1996 рік заплановано завести в орбіту стаціонарний комунікаційний супутник. Йде конверсія і модернізація індустрії. Щодо вільних економічних зон, то спершу мусить бути введення і стабілізація нової валюти. Швидко, зокрема в західній частині України, проходить приватизація землі. Отже, завдання в дорозі до кращого завтра нашої держави докладно визначені, але їхнє здійснення вимагає відкинення залишків совєтської ментальности серед державної структури та населення. На руках громадян, але не в банках України, є до 5 мільярдів долярів. Тож потрібне збільшення довір'я до цих установ серед загалу населення та спільна боротьба проти хабарництва і злочинности. Завданням для нашої діяспори є підготова, друк і поширення серед політичних провідників в державах свого поселення інформатиних матеріялів про Україну та організація по столицях впливових „лоббі", тобто бюр зареєстрованих пропагаторів і оборонців державних інтересів України.

Роман Лазарчук

У ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого найдорожчого ЧОЛОВІКА

бл. п.

Петра Богданського

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., в середу, 2-го червня 1993 р. о год. 6:45 ранку.
В тому часі будуть відправлені СЛУЖБИ БОЖІ у Виппані, Н. Дж., в Канаді, Відні і в Самборі.

В пам'ять покійного складаю:
500 дол. — на церкву св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.;
500 дол. — на Інститут ім. Митрополита Андрея Шептицького в Оттаві.

ТАЇСА БОГДАНСЬКА з родиною

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 25-го травня 1993 р. упокоївся в Бозі
наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

бл. п.

ІВАН ТКАЧУК

нар. 22-го червня 1922 р. в селі Свобідка, Івано-Франківська область.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 28-го травня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні в Керґонксоні, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 29-го травня о год. 10-ій ранку в церкві св. Трійці в Керґонксоні, а опісля на місцевий цвинтар.

Залишив у смутку:
дружину — ГАНЮ
доньки — МАРІЙКУ І ІРКУ
і троє внуків

Ділимося сумною вісткою, що дня 16-го травня 1993 р., по тяжкій недузі, упокоїлася в Бозі

сл. п.

Ольга Секела-Мицик

У глибокому смутку опечалені:
муж — РОМАН
дочка — ХРИСТИНА з мужем ЗЕНОНОМ ПІГУТ та сини:
ОЛЕКСАНДРОМ з дружиною ЛЕСЛІ
МИРОНОМ з дружиною СОФІЄЮ
і правнучкою ОЛЕНКОЮ
син — д-р РОМАН з дружиною ДОН з дітьми: сином ЛУКОЮ і донечкою ЕМІЛІЄЮ

Згідно з волею покійної похоронні відправи відбулися в крузі найближчої родини, 18-го травня.

Вічна пам'ять незабутній ДРУЖИНІ, МАМІ, БАБЦІ І ПРАБАБЦІ.

Працівники каси „Самопоміч" в Чикаґо, Ілл., замість квітів на могилу, склали 250.00 дол. на фонд „Дітей жертв Чорнобиля".

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 26-го травня 1993 р. відійшов у вічність на 64-му році життя
наш найдорожчий
МУЖ, БРАТ І ВУЙКО

бл. п.

ІВАН СЕНИЦЯ

ПАРАСТАС в п'ятницю, 28-го травня 1993 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 29-го травня о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра, а опісля на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Залишені в смутку:
дружина — ЄВА
брат — ДМИТРО з родиною
сестра — ПЕЛАГІЯ ПИРТКО з родиною в Україні
та ближча і дальша родина в ЗСА й Україні

Ділимося сумною вісткою з родиною, знайомими і приятелями, що в п'ятницю, 21-го травня 1993 р. відійшов у вічність на 62-му році життя

бл. п.

ІГОР ЮРЧИНСЬКИЙ

ПАРАСТАС відбудеться в понеділок, 31-го травня 1993 року о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Wilson Uppel, 2560 Pennington Circle, Pennington, N.J.

ПОХОРОН у вівторок, 1-го червня з церкви св. Йосафата при Dutz Ave., Trenton, N.J. о год. 10-ій рано, а опісля на цвинтар Ewing, Trenton, N.J.

Залишились в глибокому смутку:
мама — НАДІЯ ЮРЧИНСЬКА
дружина — МАРІЯ
сини —
МИРОН
ЖДАН з дружиною і дітьми
дочка — БОГДАННА ОҐАРА з мужем ТОМОЮ
ЛІДІЯ БАКІНҐГЕМ з мужем ДЖЕРІ

Ділимося сумною вісткою з родиною і знайомими, що у вівторок, 25-го травня 1993 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність
наша найдорожча
МАМА, БАБУСЯ І ПРАБАБУСЯ

бл. п.

МАРІЯ ҐРЕСЬКІВ
з дому ЯРЕМА

нар. 23-го березня 1902 р. в селі Лісники біля Бережан, Західня Україна.

ПАНАХИДА відбудеться в понеділок, 31-го травня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Талярського, Maple Hill Chapel, 383 Maple Ave., Гартфорд, Конн.

ПОХОРОН у вівторок, 1-го червня о год. 8-ій рано з похоронного заведення, а о год. 9-ій рано в церкві св. Архист. Михаїла, 125 Wetherfield Ave., Гартфорд, Конн., опісля на українському цвинтарі св. Архист. Михаїла, Glastonbury, Conn.

У глибокому смутку залишилися:
дочка — АННА ПРИШЛЯК з мужем ОЛЕКСАНДРОМ
внуки —
АНДРІЙ І ІСЯ ПРИШЛЯКИ
МАРТА МОСТОВИЧ з мужем АНДРІЄМ
правнуки — НАДІЯ І МИКОЛА МОСТОВИЧІ
та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні

На прощання директора музею в Нюарку

Сем Міллер, директор Музею в Нюарку, у товаристві Дори Рак в музейній галерії на прощальній зустрічі.

Чи ж не належить приділити увагу чужинцеві, якщо чимось прислужився українській громаді?

Цим разом варто згадати про Самуела (Сема) Міллера, директора міського Музею в Нюарку, який після 25 літ праці переходить на емеритуру. Не один раз підтримав він старання української групи міста у ширенні інформацій про українську культуру серед американського світу. Завдяки його прихильності в цім престижевім Музеї в стейті Ню Джерзі відбувались виставки чи то фолкльорні, що представляли українську спадщинну культуру, чи мистецькі виставки українських малярів. А покази писання писанок у великодній час для шкільної дітвори міста й околиці увійшли вже в традицію.

Із відбутих там виставок варто пригадати одномісячну виставку народної творчости, об'єднаної з концертовою програмою, в березні 1970 року, заходом окружної управи Союзу Українок. Виставку старанно підібрав і опрацював окремий комітет під проводом організаційної референтки Ліди Гладкої при допомозі Олі Мусаковської і Пелагії Кучкуди, Омелії Цяпки та інших, під кураторським оком Мирослави Гординської. Мистецький афіш більшого формату дала мисткиня Міка Дачишин з Чикаго, деякі станки мистецьки прикрасив Святослав Гординський, тепер уже покійний, а інформативну брошуру про українське поселення в стейті Ню Джерзі і про українське народне мистецтво опрацювала Д. Рак, тоді голова Округи, при редакційній допомозі редактора Зенона Снилика.

Директор С. Міллер дав до диспозиції габльотки і приміщення в галеріях музею, а успішний концерт малого формату відбувся в центральній залі. З його признанням стрінулась також добровільна праця в випозичальнім відділі (де є різні колекції для виставок у школах) при опрацюванні картотеки експонатів в українській колекції, їх правильного ідентифікування та доповнення новими предметами.

Прощаючи директора Сема Міллера від української громади міста Нюарку із відходом на емеритуру, треба подякувати йому за прихильність і позитивну оцінку української спадщинної культури, яку він мав нагоду ближче побачити і подивляти у всій величі в часі відвідин Києва, та побажати дальших успіхів у музейнім світі, де він популярний і побажаний як дорадник-знавець мистецтва.

Дора Рак

„Як довго..."

(Закінчення зі стор. 1)

ролі постійного представництва України саме на терені ООН? Чи не слід українській громаді переорієнтуватися у тому напрямі?

— Чи ви можете дістати допомогу на купівлю від Уряду України? Чейже ваші завдання є дуже важливі для Уряду нашої молодої держави, — питаємо нашого господаря.

— На жаль ви знаєте добре про фінансові труднощі, які тепер заіснували, тому я не можу надто сподіватися на більшу допомогу. Але одночасно і Уряд і, думаю ми всі, добре здаємо собі справу з того, як конечним є для української держави бути вповні самостійними в тому центрі світової дипломатії. Та ж саме тут вирішуються найбільш пекучі питання міжнародної дипломатії, ґльобальні проблеми безпеки і бути тут рівнорядним партнером — це необхідність. Якщо б в будь-який навіть спосіб була загрожена Україна, то саме ООН є найкращим ґарантом запевнення безпеки. Але треба мати безпосередні зв'язки, вкінці усім іншим представникам 180 країн, що є членами ООН, дати до зрозуміння, що ми не лише проголосили незалежність, але на ділі маємо її і тут в щоденному бутті, а не лише далі продовжуємо бути під тиском „старшого брата".

Ми приходимо до одної із невеличких кімнат, де саме підготовляють на цей вечір прийняття і власне так на практиці бачимо, як важко українським членам представництва діяти на цій 1/6 частині будинку, що належить до них, але де панівними є інші господарі.

— Бачите, тут ми ніколи не є свобідні та самі. Нам треба будинку на урядування, на принимання чужинецьких дипломатів, на приміщення для наших членів Уряду, що приїздять до Ню Йорку.

Тут В. Батюк веде мене до двох дуже скромних кімнат, що тепер у потребі служать за таке приміщення, заходимо також до кімнати із комп'ютером і до секретаріяту. Все це дуже скромне у порівнянні з іншими державами, що мають в Ню Йорку свої представництва. Тож не диво, що в Постійній Місії зараз є лише вісім дипломатів, а всього разом 12 осіб, бо як і де їх примістити? А інші країни, як знаємо, мають по кількадесять, а то й більше осіб у своїх місіях.

У прийомній залі на видному місці пишається 15 різнобарвних прапорців тих країн, як пояснює амбасадор В. Батюк, що нав'язали із місією України дипломатичні відносини, але як далеко ще до 180.

— Я вже тут 13 місяців, — розповідає В. Батюк, — стараюся, як і мої співробітники, робити, що можу, але в таких складних житлових умовинах воно справді не легко, а так конечним є нам втриматися на відповідній висоті, стояти на рівні з іншими державами. П'ятий поверх, хоча й наш, але як мало репрезентативний в порівнянні із іншими. Ми вже маємо відповідний об'єкт і могли б думати про самостійність в практиці, але як досі не маємо зрозуміння до важливости того проєкту в українській громаді. І як довго ще прийдеться нам так жити у приймах?

Виходимо з будинку місій під бистрим оком російського військового, що стереже її дверей і саме випитує двох відвідувачів до кого вони ідуть та в якій справі — розуміється російською мовою.

Як багато і як мало тут змінилося. Тому так дуже хочеться кинути нашій громаді питання, яке саме поставив постійний представник України до ООН: „Як довго Україна буде ще тут у приймах?"

ГУБЕРНАТОР НЮ ДЖЕРЗІ Джім Флоріо у вівторок, 25-го травня, прийняв резиґнацію одного із своїх найближчих дорадників і шефа персоналу Джозефа Салімі. Діло в тому, що фірму цінних паперів, якої Дж. Саліма є співвласником, перевіряє Федеральний уряд чи не було будь-яких зловживань пов'язаних із випуском і продажем цінних паперів нюджерзького стейту. Як відомо, губернатор Дж. Флоріо знову кандидує на губернатора стейту і будь-які можливі скандали, до яких причетні його співпрацівники, можуть бути небажаним політичним тягарем у передвиборчій кампанії.

Свячене для сеньйорів

Філядельфія. Велика П'ятниця увечері. У клюбовій залі Українського Освітньо-Культурного Центру. Добровільці-жінки та дівчата працюють над приготуванням великодніх святочних пакуночків. У кухні одні крають сирник, а на залі інші наповнюють коробки цвіклою, себто бурячками з хроном, які є великодньою салатою, щоб краще смакувала традиційна ковбаса. На столах під стіною розкладають аркуші прозорого цельофану, де приміщуються харчі. І тут „виростає" новоспечена бабка, а попри неї кольорові крашанки, ковбаса, сирник і торбинка з ароматичним запахом 16 родів домашньої роботи печива і солодкого — вияв індивідуального кулінарного мистецтва наших жінок — їхньої праці, часу і матеріяльних коштів.

Ціла процедура підготови та пакування проходить без затримки від початку до кінця і вказує, що учасниці знають своє діло. Це правильне спостереження підтримує референтка суспільної опіки Окружної Ради Союзу Українок Америки у Філядельфії Надія Оранська:

„Минає 15 років від часу, коли наші союзянки почали з приводу свят вперше приготовляти пакунки з традиційними українськими стравами для осіб похилого віку. Спершу не було їх багато, одначе згодом назбиралося стільки, що перейшло спроможність нашого малого гурту жінок. На щастя від шести років прилучилося до нас Т-во Українських Сеньйорів. Спершу було тяжко з фондами, влаштовано льотерію і користалося з датків окремих осіб. Тепер фінансову підтримку дає Т-во Сеньйорів... Для наших союзянок нинішній проєкт не єдиний, бо підготовляють ще свячене для тих, що живуть постійно в домах піклування".

Щоб дізнатися про цьогорічну співпрацю товариств доводиться спитати заступника голови Т-ва Українських Сеньйорів Олександра Михалюка, координатора цілости. З його пояснень виходить, що цей спільний проєкт двох товариств можна б назвати унікальним у нашій діяспорній дійсності. Нема тут ніяких бурхливих загальних зборів чи довгих засідань. Зате є короткі ділові розмови, звичайно телефонічні, для встановлення завдання і відповідальности. На думку О. Михалюка, цілий задум спирається на принципах діловодства, що існує у кожному бизнесі з тією тільки різницею, що працю виконують добровільці без винагороди, а фінансування скривається головно у влаштовуванні імпрез. Менаджмент цього проєкту включає ті самі елементи, що нормальне підприємство, себто плянування, спосіб фінансування, закуп сировиця і готових продуктів, приготування і розподіл пакунку. Але хтось міг би спитатися: „А скільки все це коштує?". Коштує менше ніж треба було б заплатити комерційному підприємству. Чому ж так?.. Тому, що частину матеріялу разом з працею і розвозом жертвують добровільці, а закупом більшої кількости товару можна у крамниці добитись знижки, коли при тому згадати добродійну ціль.

Велика Субота вранці. У приміщенні УОКЦентру. Довголітній і вельми шановний член Т-ва Сеньйорів о. митрат Зенон Злочовський посвячує великодні пакунки, які гордо причепурилися свіжою вербою, перев'язаною синьо-жовтою стрічечкою... Приходить час розвозу... Згідно з пляном, це завдання перейняли на себе чоловіки з Т-ва Сеньйорів під проводом О. Михалюка... І ось разом з ним, удвох, припадає доставити половину всіх пакунків. Погода похмура, мрячна, часто з дуже сильними дощами... Цілий день виглядає понурим. Та так воно не є, бо нас очікують вияви вдячности і вдоволення, що випромінюють з очей обдарованих. Їх лиця усміхаються, а слова такі щирі, такі сповнені признання громаді, що їх не забуває, що запрошує включитись у традицію, яку приносить Великдень своєю паскою.

Це особливо виходить на яв під час відвідин дому „Вознесіння", де живуть наші сеньйори — люди похилого віку, однак молоді духом. Але треба теж зрозуміти реакцію осібняка, що знайшовся у чужому морі. Для нього зустріти „свою душу", що говорить рідною мовою і виявляє зацікавлення земляком — це найкраща великодня писанка. А чи можна забути „гуцулку". Вона вітає нас через вікно, бо не може вийти до дверей. Її лице наповнюється втіхою, рада б говорити, говорити, та фізична неспромога перешкоджає упливкому вислові... Але буває випадково і так (годі це затаїти), що наша людина може жити серед невідрадних і жалюгідних обставин, бо, ввійшовши у хату, пригадується картина міського смітника, де більший порядок і чистіше повітря!. Знову ж ті, що проживають у чистих, гарно влаштованих приміщеннях не завжди знаходять повне щастя, бо глухота, невидючість чи фізичне обмеження рухів, а найгірше мариво самоти „в чотирьох стінах" пригноблюють їхню життєрадість. Виглядає, що багато з них таки вище цінить свободу незалежности „на своєму", ніж життя на ласці і неласці „у чужого".

• • •

Цього Великодня роздано півсотні святочних пакунків і це все завдяки активности 40 добровільців, а фінасово підтримали їх присутні на імпрезах, що їх традиційно влаштовує філядельфійське Т-во Українських Сеньйорів — *Свячене* і обід з приводу Дня Подяки.

Юрій. Р. Рибак

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ВІЙТИК член УНС Відд. 269/321 Т-ва св. Петра і Павла у Фініксвіл, Па. Помер 3-го січня 1992 року на 72-му році життя. Нар. 24-го жовтня 1919 року в с. Корчмин, Галичина. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочки Анну й Орисю, синів: Стефана, Зенка й Івася, 3 сестри; брата Йосифа, десять внуків, 3-ох правнуків і дальшу родину в Україні і в Польщі. Похорон відбувся 8-го січня 1992 року на цвинтарі св. Петра і Павла у Фініксвіл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Фуґа, секр.

МАРІЯ КРИВОШИЯ член УНС Відд. 361-го Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н.Й. померла 19-го березня 1993 року на 87-му році життя. Нар. 8-го серпня 1905 року в селі Староміщина, Підволочиська, Тернопільська обл. Україна. Членом УНС стала в 1959 році. Залишила у смутку дочку Гелен Демцьо з мужем Мироном; внуків: Таню з мужем Леррі, Михайла і Мирослава з дружиною Мері Еллен. Похорон відбувся 23-го березня 1993 року, на цвинтарі Мейпл Ґров в Кю Ґарденс, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Ольга Літепло, секр.

СТЕФАН САЛИК член УНС Відділу 204-го Т-ва ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н.Й. помер 11-го березня 1993 року на 91-му році життя. Нар. 1902 року в Ярославі, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Ярославу, дві доньки Марту і Зірку, братову Олександру, сестру Ірину та брата Романа. Похорон відбувся 1-го травня 1993 року на цвинтарі в Лексінґтоні, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Мирон Залінський, секр.

КАТЕРИНА ТУРЯНСЬКА член УНС Відд. 237-го Т-ва ім. Святого Духа в Честері, Па. померла 22-го лютого 1993 року на 84-му році життя, Нар. 26-го жовтня 1908 року в Україні. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку дочок: Галину Чіхановську, Антоніну Надзьо, Евгенію Ромео і Ольгу Турянську, 9 внуків і 2-ох правнуків. Похорон відбувся 25-го лютого 1993 року на Lawncroft Cemetery в Лінвуд, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Бетті Паньків, секр.

СОФІЯ СОЛОТВА член УНС Відд. 288-го в Бетлегем, Па. померла 14-го лютого 1993 року на 79-му році життя. Нар. 20-го липня 1913 року в Україні. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку дочку Катерину, сина Івана, брата і сестру Михайла і Марлену Підгайних. Похорон відбувся 18-го лютого 1993 року на цвинтарі Христа Спасителя в Бетлегемі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Дмитро Мучастий, секр.

ДАВИД Ю. РОБІНСОН член і секретар 107-го Відділу УНС ім. св. Ів. Хрестителя в Гаммонд, Інд. помер 1-го лютого 1993 року на 50-му році життя. Нар. 4-го вересня 1942 року в Спрінґфілді, Ілл. Членом УНС став 1985 року. Залишив у смутку дружину Ларису (Манчула), тестів Василя і Надію Ванчулів, сестру Віру Тіппе з мужем Іваном, кузинів Надіну Ванчулу, Ліліяну Ровіяро і Людмилу Ванчулу, сестрінка Филипа і похресника Степана Ровіяно. Похорон відбувся 5-го лютого 1993 року на цвинтарі Мт. Говп в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам"ять!

Л. Робінсон, секр.

МАРІЯ Л. ГАЙДЕН член УНС Відд. 217-го Т-ва ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. померла 3-го квітня 1993 року на 78-му році життя. Нар. 6-го квітня 1914 року в Рочестері, Н.Й. Членом УНС стала 1966 року. Залишила у смутку племінницю Ненсі Ґаст. Похорон відбувся 7-го квітня 1993 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

РАХИЛЯ ЖАБКО-ПОТАПОВИЧ член УНС Відд. 10-го у Філядельфії, Па. померла 28-го березня 1993 року на 67-му році життя. Нар. 1925 року в Сейлем, Н.Дж. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку мужа Богдана. Похорон відбувся 31-го березня 1993 року на цвинтарі Баптистської церкви в Ґрейт Веллі, Дівон, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

К. Чілченковський, секр.

ЛЮБОВ ШАНДРОВСЬКА член УНС Відд. 379-го в Чикаґо, Ілл. померла 1-го квітня 1993 року на 86-му році життя. Нар. 1907 року в Золочеві, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку брата проф. Мирослава Семчишина. Похорон відбувся 6-го квітня 1993 року на цвинтарі Елмвуд Парк біля Чикаґо.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Ґоляш, секр.

Традиційне патріярхальне свячене в Ню Йорку

В неділю, 9-го травня 1993 року відбулося, вже п'ятнадцяте з черги, свячене Українського Патріярхального Товариства в Ню Йорку.

У великій залі Українського Народного Дому зібралися члени і гості товариства, щоб у дружньому колі відзначити Христове Воскресіння, а цього року також День Матері.

Голова відділу Юрій Малаховський, відкриваючи спільну трапезу, підкреслив важливість традиції, щиро привітав мамів і бабусь, теж згадавши і тих, що вже не могли бути з нами.

Отець Тарас Прокопів, ЧСВВ, провів посв'ячення Божих дарів під звуки пісні „Христос Воскрес".

Голова представив ведучу програмою, Христю Навроцьку, яка після короткого привітання подала життєпис Уляни Старосольської-Любович і попросила її до святкового слова. В ньому Уляна Старосольська-Любович пов'язала любов до матері з любов'ю до Батьківщини. „Материнська любов — це символ безкорисної любови у досконалій формі, любов до Батьківщини — своєрідна любов, поруч любови до рідної матері" — сказала У. Старосольська-Любович. Далі розвинула питання любови у Христовій науці, наводячи слова св. Павла до Коринтян. Ще підкреслює, що „любов до Батьківщини була і є надхненням для поетів і музик, але та любов повинна зобов'язувати до відповідальности за тих і те, що любимо".

Х. Навроцька привітала присутніх представників організацій, зокрема довголітнього і жертвенного члена товариства, який закінчив 95 років життя, Михайла Шипулу, колишнього вояка Українських Січових Стрільців. Теж попросила до слова почесного голову Патріярхального Товариства Миколу Галіва, який підкреслив значення Христового Воскресіння, що будить у віруючих надії. М. Галів поділився вісткою, що патріярх Мирослав-Іван Любачівський разом зі Синодом прийняли плян будови Патріяршого Собору в Києві, що присутні прийняли оплесками.

В мистецькій програмі виступила Лариса Магун Гурин, яка при супроводі Рені Лецман відспівала три пісні: „Аве Марія" — Ґуно, „Садок вишневий" — М. Лисенка і „Рушничок" — П. Майбороди, як наддаток — „Не забудь юних днів". Гості з України Мирон Блощичак, член ансамблю „Медікус", надзвичайною грою на різних сопілках — передав народну музику України. На кінець 12-літня Оксана Кульганич, дочка відомої фільмової акторки з Києва, відспівала у супроводі бандури пісню „Я лисичка, я сестричка". Усі музичні точки присутні нагородили щирими оплесками.

Закінчуючи програму, голова Ю. Малаховський подякував усім виконавцям програми, поіменно добродіям і добродійкам за приготування свяченого, зокрема за „печені дари". Особливу подяку склав відомій фірмі Ярослава Куровицького, яка вже 15 років дарує м'ясиво на ту трапезу. Ведучій програмою Христі Навроцькій висловив подяку за її труд, усім учасникам — за підтримку.

Програму закінчено піснею „Христос Воскрес".

Х. Н.

